

Bayer Zsolt: Apróságok

2016 október 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A Mediaworks felfüggesztette a tulajdonában álló Népszabadság kiadását. Ez a hír. És ennyi a hír.

Minden, ami ezen túl van, a politikai hírgyártás és hírmagyarázat lápvilága, ahol csak az számít, ki tud a leghamarabb eljutni a miniszterelnök felel?sségének felvetéséig. Ez ennyi, és ennyit is ér.

De azért van még néhány megfontolásra érdemes tény, amir?l kevés szó esik. Nézzük ezeket!

A Mediaworks tulajdonában lév? nyolc megyei napilap (az újonnan megszerzettek történetünk szempontjából nem számítanak, csak azok, amelyek eddig is ennél a tulajdonosi körnél voltak) nyereséges. S amikor a Mediaworks átvette ezeket a megyei napilapokat, fejlesztéseket ígért az ott dolgozóknak. Bérfejlesztést, infrastrukturális fejlesztést, új munkatársak felvételét.

Ezekb?l a fejlesztésekb?l nem lett semmi. S hogy miért nem? Azért, mert a megyei napilapok által megtermelt nyereséget gyakorlatilag elvitte a Népszabadság fenntartása.

Ugyanis az egészen 2007-ig nyereségesen m?köd? Népszabadság lassan tizedik éve veszteséges. Nem kicsit, nagyon. Azóta a lap nagyjából évi félmilliárdos veszteséget „termel” a tulajdonosainak, s máig éppen ötmilliárdot halmozott fel. Veszteségben. És ez az évi veszteség el is viszi a vidéki napilapok nyereségét. Ezért nincs a Mediaworks megyei napilapjainál fejlesztés, méghozzá semmilyen fejlesztés.

A mai állás szerint egy Mediaworks tulajdonában álló megyei napilapnál egy kezd? újságíró kolléga fizetése százhúszezer forint havonta. De százharminc-száznegyvenezernél alig-alig keres valaki többet. Új munkatársak nincsenek, a megyei lapok „ki vannak feszítve”, létszámhiányosak, lecserélésre váró gépeken rosszul fizetett hírlapírók termelik meg a cég nyereségét.

A Népszabadság valamivel több mint hatvan bels?s, állandó munkatársa háromszázezer forintos kezd? fizetéssel „termelte” meg a cég veszteségét, ami elvitte a megyei napilapos kollégák fizetésemelését és jobb munkafeltételeit.

Ez a helyzet, hölgyek és urak!

És ez a helyzet állította el? azt a helyzetet, amelyben például a megyei lapoknál dolgozó kollégák most egyszerre félnek és reménykednek, ellenben egyáltalán nem hullatnak krokodilkönnyeket a Népszabadságért.

Félnek, mert nyilván felmerül bennük, hogy esetleg ?ket is meg lehet szüntetni nem egészen huszonnégy óra alatt. Reménykednek, hiszen joggal hihetik, ha nincs többé, ami elvigye az általuk megtermelt nyereséget, talán sor kerül végre az évek óta elmaradt bér- és egyéb fejlesztésekre.

És a megyei napilapoknál dolgozó kollégák érzései bizony teljesen érthet?ek. Bár a félelem jelen állás szerint nem egészen indokolt, hiszen miért szüntetne meg a tulajdonos valamit, ami eddig annyi nyereséget termelt neki, hogy képes volt még a Népszabadság felhalmozta irtózatos veszteséget is finanszírozni bel?le.

A reménykedés ezzel szemben nagyon is indokolt, és a megyei napilapos kollégák helyében bizony jelezném a tulajdonosnak, hogy elhárult az akadály a fejlesztések el?l!

S a többi? A többi egy afféle nagyon is jellegzetes közép-európai történet. E sorok írója maga is dolgozott a nevezett lapnál.

Kilenc hónapot, 1993. szeptemberét?l 1994. májusáig. Éppen kilenc hónap alatt sikerült kihordani a felismerést, hogy nem egészen úgy vannak a dolgok. Hiszen e sorok írója is elhitte például Esterházy Péter elhíresült szavait: „Én a Népszabadságban már csak a nevét utálom”. Pedig nem volt könny? elhinni. Hiszen mihozzánk soha nem járt Népszabadság, s a rendszerváltozás el?tti „h?si” években magától értet?d? volt, hogy tisztességes ember Magyar Nemzetet olvas.

Nem nagyon volt kérdés az ilyesmi. Leugrottam rémesen korai órán a 64-es buszról Solymárról jövet a H?vösvölgyben, és az 56-os busz állomásánál lév? újságárusnál vettem egy Magyar Nemzetet. És a „Moszkváig” átfutotta az emberfia a „Nemzetet”, és látta, hogy kiknél van még „Nemzet”. Azokkal összetartoztál. Akik pedig

Népszabadságot szorongattak a hónuk alatt, azok voltak a rohadt, tetves komcsik, akiknek majd szét kell cseszni a fejét.

Nagyjából ennyi volt a ’87-es, ’88-as, ’89-es esztend?k hajnali buszos, huszonéves „filozófiája”. És persze az a huszonéves tévhit, hogy Esterházynak mindig igaza van. Így aztán bele kellett szeretni abba az Esterházy-mondatba (is). Igen ám, de aztán gy?ztek Hornék, és volt egy szerkeszt?ségi értekezlet, ahol az a kérdés volt feldobva a kollégáknak, tegyük-e vissza a Népszabadság alá azt, hogy „szocialista napilap”?

És azért ott volt jogfolytonosan a Miklós Gábor is, meg az E. Fehér Pál is. És ezt is ki kellett hordani a kilenc hónap alatt, a felismerésig. (És Bächer Iván sem segített, mert akkor még nem árulta el, hogy az E. Fehér Pált is szereti, Molnár Gál Pétert is szereti, és még azt sem tudtam róla, hogy ? rúgatta ki a „Kispetrit” a Móriczból, s hogy erre még büszke is…)

Szóval… Franc az egészbe. Mert ki az a hülye, aki felh?tlenül boldog, ha sok embernek oda az egzisztenciája. És ki az a hülye, aki nem örül egy kicsit annak, hogy a mégiscsak negyven éven át emblematikusan undorító, és fennállása alatt sokkal-sokkal több mint hatvan ember egzisztenciáját tönkretev?, a Kádár-rendszer egyik legutolsó, legaljasabb „m?helye” t?nik el talán örökre.

(Hogy ki? Hát a Jobbik. Ugye-ugye, milyen csudálatos az élet! A szemöldökét szed? jobbikos pártelnök és csapata siratja leghangosabban a Népszabadságot. Hja kérem, a ma már a Népszavát is pénzel? S. Lajos kiadta a parancsot. Ez ám a cukiság a javából! Vonáék a Népszabadságért aggódnak, az Élet és Irodalomban meg K?szeg Ferenc a Jobbikra szavazásra buzdít Orbán ellen. Lumpenproli a lumpenprolinak nem vájja ki a szemét. De legalább végre tényleg tudjuk, hányadán állunk…)

Bayer Zsolt - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló